

חלאק ואח'

ע"י ב"כ עו"ד בנימין אחסתרביח ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ז"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל': 02-6283555 פקס': 02-6276317

העותרים

נ ג ד

1. כנסת ישראל

על ידי היועץ המשפטי לכנסת
טל': 02-6753138; פקס': 02-6753495

2. ראש הממשלה

3. שר הפנים

4. היועץ המשפטי לממשלה

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

טל': 02-6466246; פקס': 02-6467011

המשיבים

תגובה מקדמית מטעם המשיבים 2-4

1. בהתאם להחלטת כב' השופט נ' סולברג מיום 8.7.14, ולבקשות המוסכמות למתן ארכה, מתכבדים המשיבים 2-4 (להלן: "המשיבים") להגיש תגובה מקדמית מטעמם, כדלקמן:
 2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים כי ביח המשפט הנכבד יורה למשיבי לבוא ליתן טעם: "מדוע לא ישודרג מעמדה של העותרת 2, כך שתוענק לה לכל הפחות אשרה מתחדשת מסוג א/5. זאת, לאור משך חייה הממושך בישראל באמצעות היתרי שהייה צבאיים בכבד".
 - בנוסף, מבקשים העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים לבא ליתן טעם: "מדוע לא ייקבע חריג בסעיף 2 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, כך שתושבי האזור החיים בישראל משך תקופה ממושכת, באמצעות היתר. לשהייה במסגרת איחוד משפחות, יקבלו לכל הפחות רישיון לישיבת ארעי (אשרה מסוג א/5)".
 3. עמדת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות על הסף ולגופה, תוך חיוב העותרת בהוצאות המשיבים.

אשר לסעד הראשון המבוקש בעתירה, דינו להידחות על הסף בשל כך שאין הוא עולה בקנה אחד עם הוראות הדין. בהתאם ל סעיף 2 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: "חוק הוראת השעה"), שר הפנים לא יעניק לתושב האזור, כהגדרתו בחוק, רישיון לישיבת ארעי. משכך, לא ניתן "לשדרג" מעמדו של תושב האזור, כתגדרתו בחוק, אל מעבר למעמד שהחזיק בו במועד הקובע, בהתאם להוראות החוק בענין זה.

חוקתיות חוק הוראת השעה (בנוסחיו השונים) נידונה בפני מותב מורחב של בית משפט נכבד זה, זה מכבר, ומשכך, דינה של הבקשה להידחות על הסף, בשל העדר עילה כלשהי בדין, לשדרוג מעמד העותרת 2.

אשר לסעד השני המבוקש בעתירה, דין טענות העותרים במישור זה להידחות גם כן, בהישען על שני טעמים מוסדיים השלובים האחד ברעהו: הראשון – בשל מהות הסעד המבוקש. קרי, חיוב המשיבים לנקוט בהליך חקיקתי אשר במסגרתו יקבע "חריג" בחוק הוראת השעה; השני – היות הרשות המחוקקת ממוסד המדינתי הראוי והמתאים לדיון בסוגיה; ולא הרשות השופטת. בהתאם להלכה הפסוקה, בית המשפט הנכבד לא יוציא מלפניו צו המורה לממשלה ולכנסת ליזום תיקון חוק, שכן הדבר סותר את תורת הפרדת הרשויות המהווה עקרון יסוד במשטרנו המשפטי-חוקתי. להלן נפרט.

עמדת המשיבים

4. ביום 12.05.2002, החליטה ממשלת ישראל (החלטת 1813) כי משרד הפנים לא יעניק עוד לתושבי האזור מעמד בישראל, הן לפי חוק הכניסה לישראל והן לפי חוק האזרחות. החלטת הממשלה עוגנה בחוק הוראת השעה, אשר פורסם ברשומות ביום 6.8.2003.
5. סעיף 2 לחוק הוראת השעה קובע, באופן חד משמעי:

"בתקופת תוקפו של חוק זה, על אף האמור בכל דין לרבות סעיף 7 לחוק האזרחות, שר הפנים לא יעניק לתושב אזור או לאזרח או לתושב של מדינה חמונה בתוספת אזרחות לפי חוק האזרחות ולא ייתן לו רישיון לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל, ומפקד האזור לא ייתן לתושב אזור היתר לשהייה בישראל לפי תחיקת הביטחון באזור". [ההדגשה הוספה- הח"מ]

6. סעיף 4 לחוק קבע הוראת מעבר לפיה "רשאי שר הפנים או מפקד האזור, לפי העניין להאריך את תוקפו של רישיון לישיבה בישראל או של היתר לשהייה בישראל, שהיו בידי יושבי האזור ערב תחילתו של חוק זה, בהתנשב, בין השאר, בקיומה של מניעה ביטחונית כאמור בסעיף 3ד".

7. בשנת 2005 תוקן חוק הוראת השעה, בין היתר, כך שנוסף לו סעיף 3, הקובע חריג לכלל האמור, לפיו שר הפנים יהיה רשאי, על-פי שיקול דעתו, לאשר בקשת תושב אזור למתן היתר שחייה בישראל, לגבי תושב אזור שגילו מעל 35 שנים ולתושבת אזור שגילה מעל 25 שנים.

8. במסגרת תיקון נוסף של חוק הוראת השעה, הוסף לו סעיף 1א3, שכותרתו "היתר ורישיון במקרים הומניטריים מיוחדים", סעיף אשר נכנס לתוקף בחודש מרץ 2007. סעיף 1א3 (1) קובע בין היתר כי על אף הוראות סעיף 2, רשאי שר הפנים, מטעמים הומניטריים מיוחדים, בהמלצת ועדה מקצועית, ליתן רישיון לישיבת ארעי בישראל לתושב אזור שבו משפחתו (בן זוג, הורה או ילד) שוהה בישראל כדין.

9. כידוע, חוקתיותו של חוק הוראת השעה אושרה פעמיים בבית המשפט הנכבד, על-ידי מותבים מורחבים, כולל לפני פחות משלוש שנים (בג"ץ 7052/03 עדאלה נ' שר הפנים (ניתן ביום 14.5.06, פורסם בנבו); בג"ץ 466/07 גלאון נ' היועץ המשפטי לממשלה (ניתן ביום 11.1.12, פורסם בנבו)).

10. בהתאם לאמור, ומבלי להכנס בשלב זה לנסיבות הפרטניות בעניינם של העותרים, הסעד הראשון המבוקש בעתירה להענקת רישיון לישיבת ארעי עבור העותרת 2, שהינה תושבת האזור, מנוגד לקביעות חוק הוראת השעה, אשר אושר על ידי בית משפט נכבד זה, לפיה שר הפנים לא יעניק רישיון לישיבת ארעי לתושבי אזור (אלא בכפוף להוראת סעיף 3א(1) לחוק):

במאמר מוסגר נעיר, כי העותרים לא טענו כי מתקיימים בעניינם טעמים הומניטריים חריגים המצדיקים מתן רישיון ישיבה בישראל לעותרת 2 בהתאם להוראות סעיף 3א(1) לחוק, וממילא לא טענו כי פנתה בבקשה כאמור. מכך מקום, ככל שהעותרים סבורים כי בעניינם מתקיימים טעמים הומניטריים חריגים (ונוכח כי החוק קובע כי "העובדה כי בן משפחתו של מבקש החיתור או הרישיון, השוהה כדין בישראל, הוא בן זוגו, או כי לבני הזוג ילדים משותפים, לא תהווה כשלעצמה טעם הומניטרי מיוחד") פתוחה בפניהם הדרך להגיש בקשה מתאימה.

11. בנסיבות אלו, לא ברור על סמך איזה מקור בדין או בחוק מבקשת העותרת כי בית המשפט הנכבד יורה לשר הפנים, לשדרג את מעמדה לתושבת ארעית. אדרבא, סעיף 2 לחוק הוראת השעה קובע כי שר הפנים "לא יעניק" רישיון ישיבת כאמור.

12. כאמור, תוקתיותו של חוק הוראת השעה אושרה על ידי בית משפט נכבד זה, ומשכך אף במישור האמור, דין העתירה להידחות על הסף בשל קיומה של הכרעה שיפוטית בסוגייה דין. לעניין זה נדגיש, כי ככלל, בית המשפט הנכבד לא ישוב ויידרש לסוגייה שניתנה בה הכרעה שיפוטית, ראו והשווה למשל לפסק הדין בבג"ץ 761/13 ע"ד כ"י משרד הפנים (ניתן ביום 20.2.13, פורסם בפדאור), כדלקמן:

6. לגופם של דברים יש לזכור כי הסוגיה המועלית בעתירה כבר עלתה בעבר בפני בית משפט זה בעניין סבן. העתירה בעניין סבן התייחסה אומנם להוראת התספורת שעוגנה אז בפ"מ 33.0118 אך **ברמה העקרונית נשמעו אז מפי סבן אותו טענות עצמו כמו אלה המועלות על-ידי העותר דין** דהיינו כי דרישת התספורת פוגעת באופן בלתי מידתי בכבוד האדם ובזכות לשוויון. סבן אף הוסיף וטען לפגיעה בחופש העיסוק כמי שהתפרנס מעבודה כדוגמן. **באותה עתירה הוצא אמנם צו על-תנאי אז לאחר שהוגש תצהיר תשובה מטעם המשיבים ולאחר דיון שקיים בית המשפט בעתירה הוחלט לדחותה** בהחלטה קצרה ותמציתית לפיה "אין עילה ראויה להתערבות בית המשפט בהסדר הנוהג בצבא בנושא העתירה...". **העותר שבפנינו מודע היטב לפסק הדין שניתן בעניין סבן ואין בפיו כל טעם המצדיק דיון מחדש באותה סוגיה שכבר נדונה והוכרעה.** ברי כי העובדה לבדה שמדובר בעותר אחר אינה מצדיקה דיון מחדש כזה (ראו בג"ץ 3227/09 ועד משפחות הקבורים בבית הקברות מאמן אללה (ממילא) נ' רשות העתיקות, פסקאות 13-15 (23.12.2009)). על כן, **מוטב היה לה לעתירה זו אלמלא הוגשה ומשהוגשה אין לנו אלא לדחותה.** ... [ההדגשות הוספו-תח"מ].

13. לפיכך, ברי כי הדברים שנקבעו בבג"ץ 761/13 שלעיל – שהתייחסו להכרעה "קצרה ותמציתית" בעתירה קודמת באותה הסוגיה – יפים מדרך של קל ותומר בענייננו, בו עסקינן בהכרעות עקרוניות של בית המשפט הנכבד, שניתנו במותבים מורחבים.

נמצא אפוא, כי דינו של הסעד הראשון המבוקש בעתירה להידחות לאור ההוראה המפורשת והחד משמעית המנויה בסעיף 2 לחוק הוראת השעה בצירוף עם סעיף 4 לחוק. נדמה שבבבקות העותרת יש משום התעלמות מהכרעות העקרוניות של בית המשפט הנכבד בעניין זה, תוך ניסיון לשוב ולבחון את הסוגייה שנדונה והוכרעה זה מכבר.

14. אשר-לסעד- השני המבוקש בעתירה, פני-בית- המשפט- הנכבד- יורה למשיבים- לקבוע- "תריגי"- בסעיף 2 לחוק הוראת השעה כמבוקש בעתירה, הרי שדין העתירה להידחות בהעדר תשתית נורמטיבית לביסוס הסעד המבוקש בעתירה – צו עשה שיחייב למעשה את הרשויות המתוקקת והמבצעת לחוקק חקיקה ראשית, ואם לא די בכך – חקיקה שתוכנה יקבע מראש.

הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט הנכבד לא יוציא מלפניו צו המורה לממשלה ולכנסת ליזום תיקון חוק, שכן הדבר סותר את תורת הפרדת הרשויות המתווה עקרון יסוד במשטרנו המשפטי-חוקתי. הולמים לענייננו דבריו של השופט מ' חשין בבג"ץ 5677/04 עמותת "אלערפאן" נ' שר האוצר (פורסם בנבו, 16.3.2005):

"יתר על-כן: העתירה הנוכחית מבקשת אותנו כי נורה את שר האוצר ואת שרת החינוך כי יעשו לתיקון הוראת סעיף 3א לחוק-יסודות התקציב, ואנו לא ידענו מניין היא סמכותנו כד לחרות את הממשלה ושרים בה. אכן, היוזמה לתיקון חוק מצויה בסמכותו של הרשות המבצעת והרשות המתוקקת וזו תורת הפרדת הרשויות וביזור הסמכויות. אם מבקשת היא העותרת כי ייעשה לתיקון חוק יסודות התקציב - או כל חוק אחר - לתיקון ההפליה, חייבת היא למצוא סעד ומזור- ברשות המבצעת או ברשות המבצעת. לא בבית משפט." [ההדגשות הוספו – הח"מ]

15. עוד ראו דברי כב' השופט נ' סולברג מחעת האחרונה, אליו הצטרפו כב' הנשיא א' גרוניס וכב' השופט ח' מלצר, בבג"ץ 7717/13 קוליאן נ' שר האוצר (2.10.14, פורסם באר"ש), כדלקמן:

"... זאת לזכור ולהזכיר, את הצורך בכיבוד חוקי הכנסת. לימינת של החקיקה עומדת חזקת החוקתיות. בחקיקתה מבטאת הכנסת את רצון נבחר העם (ראו בהרחבה את דברי הנשיאה (כתוארה אז) ד' ביניש בבג"ץ 2605/05 המרכז האקדמי למשפט ולעסקים (ע"ר), חטיבת זכויות האדם נ' שר האוצר, פ"ד סג (2) 545 (2009)). האיזון בין עקרונות שלטון הרוב והפרדת הרשויות לבין ההגנה על זכויות האדם מתייב זהירות וריסון בהתערבות במדיניות שנבחרה על-ידי המחוקק. תכנסת אמרה את דברה, ועלינו, בבית המשפט, להימנע מעיצוב המדיניות מחדש.

... ככל שהעותרת סבורה כי נכון לעשות לתיקון החוק – להתנות מימון מפלגות במתן אפשרות לנשים להימנות על חברותיהן – כי אז "חייבת היא למצוא סעד ומזור ברשות המתוקקת או ברשות המבצעת. לא בבית משפט" (דברי המשנה לנשיא (כתוארו אז) מ' חשין בבג"ץ 5677/04 עמותת "אלערפאן" נ' שר האוצר (2005)). לשפיטה נועדנו בבית המשפט: לא לחקיקה. מלאכת השפיטה כוללת הפעלת ביקורת שיפוטית, בכללה בחינה חוקתית, אך לא לבית המשפט לקבוע את תבונתו של החוק, אם הוא טוב, יעיל, מוצדק, או אם ישנו הסדר

חקיקתי טוב יותר: "שביעת המדיניות החברתית נתונה למחוקק, והגשמתה נתונה לממשלה, להם ניתן מרחב של תמרון חקיקתי" (דברי הנשיא (כתוארו אז) א' ברק בבג"ץ 1715/97 לשכת מנהלי ההשקעות בישראל נ' שר האוצר, פ"ד נא(4) 367, 386 (1997)). אכן, תורת הפרדת הרשויות מחייבת אותנו כבית משפט להשיב את פניה של העותרת ריקם, ולהפנותה אל הכנסת. סיכמו של דבר: העותרת מצדה לא הצביעה על פגיעה בזכות חוקתית; ואנו מצדנו לא נורה לכנסת לחוקק. ... [ההדגשות הוספו-חמ"מ].

16. בית המשפט הנכבד חזר אפוא ושנה הלכה זו בשורה ארוכה של פסקי-דין, תוך שהוא שב ומבהיר כי לנוכח חלוקת הסמכויות הברורה בין הרשות השופטת לבין הרשות המחוקקת והרשות המבצעת, בכל הקשור לקידום הליכי חקיקה – אין הוא נעתר לעתירות שתכליתן חיוב הכנסת והממשלה בקידום חקיקה או בתיקונה. וראו לעניין זה: בג"ץ 3065/04 אדם טבע ודין-אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש הממשלה (פורסם באתר הרשות השופטת; 23.7.2007); בג"ץ 6820/12 שמיר נ' כנסת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.2012); בג"ץ 5472/12 קליין נ' משרד התמי"ת (פורסם בנבו, 18.12.2012); בג"ץ 9567/06 יוסף משה נ' כנסת ישראל (פורסם בנבו, 1.2.2007); בג"ץ 11716/05 פרץ נ' ראובן ריבלין, יו"ר הכנסת בשם הכנסת (פורסם בנבו, 7.3.2006); בג"ץ 3788/04 אלעזר נ' מדינת ישראל (פורסם באתר הרשות השופטת, 17.6.2004); ועוד.

17. הנה-כי-כו. ההלכה בדבר הימנעות בית המשפט הנכבד מחיוב הכנסת והממשלה מלחוסק או ליוזם תיקון חוק הפכה עצמה לאבן יסוד במשפטנו החוקתי, שכן הדבר סותר את תורת הפרדת הרשויות במדינה דמוקרטית. אך בשל הטעם האמור, דין העתירה להידחות על-חשף.

18. מכל מקום בהקשר זה יוער, כי נוכח העובדה כי בעת האחרונה העיר בית משפט נכבד זה, במסגרת מספר הליכים, הערות שונות בנוגע לחוק הוראת השעה, הוחלט לאתרונה, ובהמשך להערות אלה, בין היתר, על ידי שר הפנים, לאתר היוועצות עם שירות הבטחון הכללי, כי מי שהגיש בקשה לאיחוד משפחות מכוח חוק הוראת השעה לפני יום 31.12.06; אשר בקשתו אושרה; אשר מחזיק בהיתרי שהייה מתחדשים מאז שאושרה בקשתו; ואשר יוכיח את עמידתו בתנאים הדרושים לשם בחינת בקשות מעין אלה (קרי, הוכחת מרכז חיים בישראל, הוכחת כנות קשר הנישואין והמשך קיומו והיעדר מניעה ביטחונית ופלילית); יקבל היתרי שהייה מתחדשים למשך שנתיים בכל פעם. הודעה בעניין זה הוגשה לבית המשפט הנכבד ביום 15.5.14 במסגרת הליך עע"ם 6481/12. יצוין, כי אף העותרת 2 דן, מחזיקה בהיתר שהייה בישראל. כעולה מהעתירה, היתר זה מתחדש, ומאפשר לה לחיות יחד עם משפחתה בישראל.

לפי הנמסר מרשות האוכלוסין וההגירה, הערות בית המשפט הנכבד הובאו ויוסיפו להיות מובאות בפני הגורמים הרלוונטיים המלווים את חוק הוראת השעה וייבחנו על ידי כלל הגורמים הרלוונטיים.

כידוע חוק הוראת השעה הוא חוק לגביו נקבע מנגנון הארכה מיוחד בתקיקה. מנגנון זה מצריך חוות דעת בטחוניית, לצד החלטת ממשלה והחלטת כנסת. בהקשר זה, לא למותר יהיה לציין, כי ביום 3.4.14 פורסם ברשומות צו האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) (הארכת תוקף החוק), התשע"ד-2014, המורה על הארכת תוקפו של חוק הוראת השעה עד יום 30.4.15.

19. למען השלמת התמונה נציין, כי עתירה זו היא חלק משורת עתירות זהות שהוגשו לאחרונה (בין החודשים יולי לאוקטובר 2014) לבית המשפט הנכבד על-ידי ב"כ העותרים בעניין חוק הוראת השעה בגדרן מבוקשים אותם הסעדים. וזו רשימת העתירות: בג"ץ 4699/14 (העתירה הנוכחית); בג"ץ 4701/14; בג"ץ 4704/14; בג"ץ 5135/14; בג"ץ 5136/14; בג"ץ 5904/14; בג"ץ 5908/14; בג"ץ 5908/14; בג"ץ 5909/14; בג"ץ 5498/14; בג"ץ 6209/14; בג"ץ 6209/14 בג"ץ 6404/14; בג"ץ 6211/14; בג"ץ 6713/14. כלומר, סך הכל הוגשו עד למועד כתיבת שורות אלה 14 עתירות שהסעדים המבוקשים בהן זהים והטענות בהן זהות.

יודגש, כי בכל העתירות, למעט הפרק הנוגע לייספורם של העותרים, פרק הפתיחה "פנת הדברים", פרק הנוגע ל"הוראת השעה- רקע"; פרק ה"הטיעון המשפטי" זהים כמעט לחלוטין. עוד נדגיש, כי בכל העתירות מדובר בתושבים פלסטינים המקבלים היתרי שהייה בישראל אשר מאפשרים קיומם של חיי משפחה בישראל:

20. ברי, כי ככל שבמוקד הדברים היה אך הרצון להביא בפני בית המשפט הנכבד את אותה הסוגיה המשפטית שפניפול עומדת בבסיס הדברים, אזי לא היה צורך בהגשת 14 עתירות זהות כמעט בכל זו לזו. די היה בהגשת עתירה אחת ותו לא. קל וחומר, כאשר על פניו העתירות הפרטניות השונות אינן מוסיפות לבירור הדברים, אלא חוזרות על טענות שהועלו כבר. מטבע הדברים, ההתנהלות הדיונית המתוארת מעלה חשש כי 14 העתירות המדוברות אף אינן סוף פסוק, וכי עתירות דומות עשויות למצוא את דרכן לבית המשפט הנכבד.

21. נוסף, כי אמנם העותרים מציינים בכל עתירה כי: "עתירה זו הינה אחת מסדרת עתירות בענינם של פלסטינים, החיים מזה שנים רבות בישראל...." יחד עם זאת, העותרים אינם מפנים את תשומת לב בית המשפט הנכבד למספר העתירות שהוגשו, כמו גם למספרן ולהחלטות השיפוטיות שהתקבלו בעניינן. כך ניתנו החלטות שיפוטיות שונות על ידי שופטים שונים ביחס ל-14 העתירות השונות (אשר הסעד המבוקש בהן זהה לחלוטין). כך- אשר לעתירה הנוכחית ולעתירות בבג"ץ 4701/14; בג"ץ 4704/14; בג"ץ 5135/14; בג"ץ 5136/14; בג"ץ 5908/14; בג"ץ 5908/14; בג"ץ 5904/14; בג"ץ 5908/14; בג"ץ 5909/14; בג"ץ 5350/14; בג"ץ 5498/14 בג"ץ 6404/14 ובג"ץ 6713/14- ניתנו החלטות על ידי כבי השופטים נ' סולברג, א' שהם דפנה ברק-ארו, נ' הנדל, ס' ג'ובראן וי' דנציגר כי על המשיבים להגיש תגובה מקדמית לעתירה. לצד זאת, בשתי עתירות אחרות- בג"ץ 6209/14 ובג"ץ 6211/14, אשר הוגשו לאחרונה, קבע כבי השופט נ' סולברג כי העתירות תיקבעה לדיון בפני הרכב וכי המשיבים יגישו תגובה למדינה עובר למועד הדיון. נכון למועד כתיבת שורות אלו, הדיונים בעתירות בבג"ץ 6211/14 ובג"ץ 6209/14 קבועים ליום 3.6.15.

המשיבים סבורים, כי לכל הפחות היה מצופה כי העותרים יציינו בפתח הדברים כי לאחרונה הוגשו לבית המשפט הנכבד עתירות זהות תוך ציון מספרי העתירות וציון ההחלטות השיפוטיות שהתקבלו בהן עד כה, ולו לשם ייעול הטיפול בעתירות השונות והעמדת התמונה המלאה בפני שופטי בית המשפט הנכבד.

22. בהקשר זה, ולשם השלמת התמונה נציין, כי בפני בית משפט נכבד זה תלויות ועומדות שמונה עתירות אחרות, אשר הסעד המבוקש בהן הוא כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים להורות כי "השליטה הטוטאלית של שדרוג מעמדו של העותר 2 למעמד ארעי מסוג א/5 בצל הארכת תוקף חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, ללא אפשרות בדיקה אינדיבידואלית, איננו חוקתי, וכי הוראת המעבר בחוק זה בטלה ומבוטלת לאור חלוף הזמן, וכפועל יוצא מקביעה זו יורה למשיבים על שדרוג מעמדו".

העתירה הראשונה בשרשרת העתירות האחרת - בג"ץ 813/14, נקבעה לדיון ליום 1.1.15. זאת, לאחר שביום 6.4.14 המשיבים הגישו תגובה מקדמית מטעמם לפיה דין העתירה להידחות, ולאחר שביום 23.4.14 החליט כב' השופט סולברג כי העתירה תקבע לדיון. שאר העתירות מסדרה זו (בג"ץ 813/14, בג"ץ 2302/14, בג"ץ 2305/14, בג"ץ 2415/14, בג"ץ 2420/14, בג"ץ 3069/14, בג"ץ 3071/14) – הושהו על ידי בית המשפט הנכבד עד למתן פסק דין בבג"ץ 813/14.

23. לסיכום אפוא, עמדת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות על כל ראשיה.

דין הראש הראשון של העתירה להידחות, מאחר וסעיף 2 לחוק הוראת השעה, אשר נמצא כחוקתי על ידי בית משפט נכבד זה במותבים מורחבים יחד עם יתר הוראות החוק, קובע כי שר הפנים לא יעניק רישיון לישיבת ארעי לתושב האזור; דין הראש השני של העתירה להידחות, מאחר ובהתאם להלכה הפסוקה, בית המשפט הנכבד לא יורה לממשלה ולכנסת לחוקק חוק, לא כל שכן יוציא צו המורה את תוכן החוק.

בהקשר זה, כפי שצוין לעיל, הערות בית משפט נכבד זה, הנוגעות לחוק הוראת השעה, הובאו לידיעת הגורמים הרלוונטים. על פי הנמסר מרשות האוכלוסין וההגירה, הערות אלה יבתנו על ידי הגורמים המלווים את חוק הוראת השעה.

מכל הטעמים שפורטו לעיל, עמדת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות על הסף תוך עשיית צו לחוצאות ושכ"ט עו"ד.

היום, ט' חשוון תשע"ה

2 נובמבר 2014

יוכי גנסי, עו"ד

מנהלת תחום בכירה (עניינים מינהליים)
בפרקליטות המדינה

מוריה פרימן, עו"ד

סגנית בפרקליטות המדינה